

Egy vers és néhány tartozéka:
előzetes futamok, utólagos munkák

(EGY SEMMISÉG FÖLJEGYZÉSE)

*Megjelent egy kottafejű kis fióka,
dudorászva zártam be a fülfiókba.*

(RÉSZLET VALAMIHEZ)

*Zsíros lószőr-vonót rángat a fekete szél,
vinnyog a sodrott birkabél,
fagyos hold-hal foszlik egy kutya fogsorában
s a macska farkára kötött
tavalyi dísznő fölfújt hólyagjában
kukorica csörög. (Állati éjszaka.)*

(KEZDŐSOROK UGYANAHHOZ)

*A vadrózsa kemény gyümölcszeiben
egy lekvárfőző alma érik —*

*Irkalapon toll iramlík türelemmel át,
a rózsza-cél egy idill istenével álmodik —*

*Vadrózsa-árnyak illegnek ott
és rókafül lángol alkonyveresen —*

(SZÓPRÓBA)

*bicske bicska bricska
lepke álma lámpa lángja bánja bánya
el-roncsó-locsko-mocsko-lódom*

(KÉPSZEMLE ÉS DALLAMKERESÉS)

Hideg héj az éj. Havazik. Tokba bújt a hold.

hajlik a dombhát íve eget a földdel —

*Hajlik a dombhát íve vörösbe,
lángol a rózsabokor —*

Lángol a rózsabokorban egy isteni fő —

*Sötét-fehér. Kalapként rézüstöt,
karként óriás fakanalat emelget (lenget).*

(ELHATÁROZÁS)

Papírszobámban föléled a lámpa,
lepke-lélek száll a lenge lángba.

EGY VERS: VALAMI SEMMI

Cserépfazékban őszi vadrózsaág:
nézni s érezni nyelvem a bicskeiz
fakó zamatát — elég.

Mihez?

Valami semmihez,
csöndes kószasághoz, sehonnani sehovához,
kezem valami semmi szövésen motoz,
a mintát ámulva megtapintja,
nincs bölcsebb mint a kezem kicsi ujja,
tündéri biztonságom,
a bejáratot így megtalálom
ing hasadékán, meleg öl-völgy-mélyben,
pompázik a vadrózsa barna-zöld cserépfben,
mögötte domb domborul az égbolt alá
s alatta

fortyog a fakó bicskelekvár,
csattog asszonyi szövőszék, hold megérik,
világhírek rezgetnek alkonyi fésűt az éjszakában,
hajam borzong a lámpavilágban,
azt mondom: kontinensek,

rímem rá: senkinek sem,
körmölök, mert rámragadt a járvány,
dözsölök egy rózsabokor árnyán,
képzeletben mázas:

cserépedénybe helyezem az ágat,
legyen tehát tettese a nagy nekifutásnak,
gondoljak majd vissza: ott a dombon ezt,
és nem mást, így és most akartam,
fészkeljen egy madár is a piros bokoraljban,
csiripeljenek kis kottafejű, kopasz fiókái,
húzza lószőr vonóját az éjszakai szél hülyén,
egy szál szőrt hasogasson a hold-él gondosan,
hasaljak vadrózsa sátramban, kibontakozva
kicsinyes hiúságom héjából és eltaszítva
a néhai nagyratörés visszalopakvó ordasát,
kalapos árnyat a falon,

kövessek valami semmiséget,
hogy bicskelekvár-koromat glóriába ne vonja
poshadtságuk,
(faggyúszagú kéz lógna képembe, ernyedttőgy,
kesztyűje a herélt bizalomnak)

kibújni ebből,
közülük átvágni

a birkatürelem irkalapjain,
rózsa mint cél, illegjen hiába,
jó nekem ez a barna váza,

vadrózsa-bogyó-semmiség,
édes kitalálás-ellenállás a péntek-éji éjben.

(EGY VERSKEZDET FOLYTATÁSA)

*Vadrózsa-árnyak illegnek ott
és rókafüll lángol alkonyveresen
a csalános ligetben,
egy tündérkirálynő holdfényes tompora
fölött falánk szúnyoghad zöngicsél,
kecskesíp szól, zsombékos rét cuppog,
a kópé isten rekettye-ágot hoz
és elhessenti a szárnyas felhőt.*

(MÁSODIK FOLYTATÁS)

*Vadrózsa-árnyak illegnek ott
és rókafüll lángol alkonyveresen,
apám mesebeli gumicsizmája
surrog, a földmagzott lósóskák
térdét verik, jön, vállán kasza,
vasutas zubbonyán hideg számócavér.*

(EGY RÉSZLET KIDOLGOZÁSA: „VILÁGHÍREK”)

*A csillagöv állatai hidegen
ragyognak az éhségöv lakói fölött:
elérhetetlenek.*

(MENTEGETŐZÉS)

*Ha koslatnak a poshadtak
és faggyútól bűzlik az éj:
illúzió a rózsa-cél.*

(ALKONYI FÉSŰ: EPILOGUS)

*Óriásfésűn zöngicsél,
járkál gyümölcstől megkönnyebbült kertben,
a vastag szájra darabka selyempapír tapad,
az ujjak szórakozottan billegetnek egy dallamszerűt,
a séta körkörös, a tekintet figyelmes,
a meztelen kar libabőrös,
sapka fönn, cipő lenn, középen ő maga:
valami létező.*